

καλλιεργεῖτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἴσως θὰ παρῆγε μὲν ὀλίγους καχεκτικούς στάχεις, ἀλλ' οὐδέποτε ὅσους ἀναγκαιοῦσι δι' ὅλον τὸν κόσμον.

— Ἐπειτα, παρετήρησεν ὁ Παῦλος, τὰ ἐνδύματα, αἱ οἰκίαι, τὰ βιβλία καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα δὲν θὰ ὑπῆρχον, ἐὰν δὲν κατεσκευάζοντο.

— Ἀληθῶς! ἀπήντησαν ὅλα ὁμοῦ τὰ παιδιά.

— Τὸ βλέπετε, προσέθηκεν ὁ διδάσκαλος, ἡ ἐργασία εἶναι μία τῶν ἀναγκῶν. Ἄνευ τῆς ἐργασίας οὔτε ἡ τροφή θὰ ἦτον ἀρκετὴ, οὔτε τὰ ἐνδύματα, οὔτε μυρία ἄλλα πράγματα, τὰ μὲν χρησιμώτερα τῶν δέ.

Α. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἔπειτα συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΗΡΙΟΥ

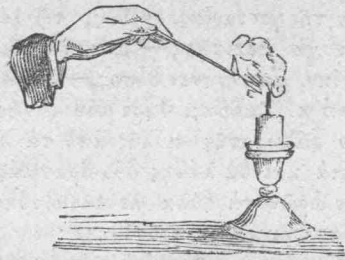
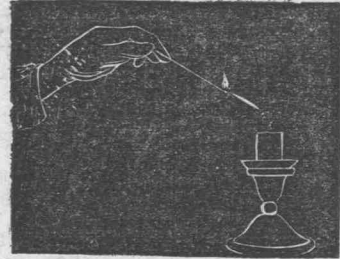
Συνέχεια· ἴδι σελ. 366.

Ἴδου ἄλλη ἐφαρμογὴ τῆς ἰδίας ἀρχῆς. Βλέπετε τοῦτο τὸ βούρλον; Πολλάκις ἀπήντησα παιδάκια εἰς τὸν δρόμον ἔχοντα ἐν τοιοῦτον βούρλον καιόμενον εἰς τὸ στόμα, διὰ νὰ φαίνωνται τάχα ὡς μεγάλοι, καπνίζοντες σιγάρον. Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκόλον, διότι τὸ ξύλον τοῦτο διαβρέχεται διὰ τῆς τριχώδους δυνάμεως. Ἄν θέσω τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ βούρλου εἰς πινάκιον περιέχον *καμφίνην* (ἥτις εἶναι οὐσία ἀνάλογος πρὸς τὴν παραφίνην), θὰ ἴδωμεν τὸ ρευστὸν ν' ἀναβῆ εἰς τὸ ξύλον καθὼς τὸ κυανοῦν ἐκείνο νερὸν ἀνέβη εἰς τὸ ἄλας μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὸ καλάμιον τοῦτο ἔχει ἐξωθεν ἐπιφάνειαν μὴ πορώδη, τὸ ρευστὸν δὲν ἤμπορεῖ νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς, καὶ ἐπομένως ἀναβαίνει ἐσωτερικῶς. Ἴδου, ἔφθασεν ἤδη ἕως τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ βούρλου. Ὡς βλέπετε, τὸ ἀνάπτω τώρα, καὶ τὸ βούρλον ἐγίνε κηρίον. Τὸ ρευστὸν ἀνέβη διὰ τῆς τριχώδους ἑλξεως τοῦ καλκίου, καθὼς ἀναβαίνει εἰς τὸ βαμβακερὸν φτίλλιον τοῦ κηρίου.

Διατί δὲ ἡ φλόξ δὲν μεταδίδεται εἰς ὅλον τὸ φτίλλιον; Διότι ὅταν φθάσῃ μέχρι τινός, τὴν σβύνει τὸ ἀναλελυμένον ἄλειμμα ἢ ὁ κηρός. Οὗτος εἶναι ὁ μόνος λόγος. Ἠξέυρετε ὅτι ἂν ἀναστρέψητε ἄνω κάτω ἐν κηρίον, ὥστε τὸ ἄλειμμα νὰ ρέσῃ εἰς τὸ φτίλλιον, σβύνεται τὸ κηρίον. Τοῦτο δὲ, διότι ἡ φλόξ δὲν ἐπρόφρασε νὰ θερμάνῃ τὴν καύσιμον ὕλην εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἤμπορῇ ν' ἀνάψῃ, ὡς τοῦτο γίνεται ὅτε τὸ ἄλειμμα φθάνῃ εἰς τὸ φτίλλιον κατὰ μικρὰς ποσότητος μόνον, αἵτινες ἐθερμάνθησαν.

Καὶ εἰς ἄλλο τι πρέπει νὰ ἐλκύσω τὴν προσοχήν σας ὡς πρὸς τὰ κηρία, τὴν πησιμότητα τῆς καυσίμου ὕλης. Διὰ νὰ μ' ἐνοήσητε, θὰ κάμω ἐν μικρὸν καὶ ὠραῖον πείραμα, ὠραῖον, ἂν καὶ εἶναι κοινότατον. Ἄν ἐπιτηδείως φουτήσητε διὰ

νὰ σβύσητε ἐν κηρίον, θὰ ἴδῃτε νὰ ὑψωθῇ μικρότατον σύννεφον ἀτμοῦ. Βεβαίως πολλάκις ἠσθάνθητε τὴν ὁσμὴν τοῦ ἀτμοῦ κηρίου ὅταν σβεσθῇ, ὁσμὴν πολὺ δυσάρεστον. Ὡς ὅμως σὰς ἔλεγον, ἂν τὸ σβύσητε ἐπιτηδείως, θὰ παρατηρήσετε εὐκόλως τὸν ἀτμὸν ὅστις εἶναι αὐτὴ ἡ στερεὰ οὐσία τοῦ ἀλείμματος μεταμορφωθείσα.

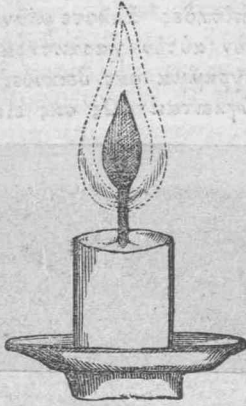

Σχ. 8.

Ἴδου, σβύνω ἐν ἐκ τῶν κηρίων τούτων, προσέχων νὰ μὴ ταράξω τὸν πέριξ ἀέρα. Πρὸς τοῦτο φουτῶ ἡσύχως καὶ διαρκῶς. Ἐγίνε! Τώρα ἂν ἀνάψω ἐν ἔναυσμα εἰς δύο ἢ τριῶν δακτύλων ἀπόσασιν ἀπὸ τοῦ φτίλλιου, θὰ ἴδῃτε μίαν γραμμὴν φλογός, ἥτις διέρχεται τὸν ἀέρα, φθάνει εἰς τὸ κηρίον καὶ τὸ ἀνάπτει. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ βραδύνω, διότι ἂν ψυχρανθῇ ὁ ἀτμός, γίνεται πάλιν σῶμα ὑγρὸν ἢ στερεὸν, ἢ τὸ ρεῦμα τῆς καυσίμου ὕλης ἀλλάσσει διεύθυνσιν.

Ἄς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τῆς φλογός τὸ σχῆμα· διότι σπουδαῖον εἶναι νὰ γνωρίσωμεν τίνα μεταβολὴν ἔλαβεν ἡ ὕλη τοῦ κηρίου εἰς τὴν κορυφὴν τῆς θρυαλλίδος, ὅπου δίδει τόσον ἐξάισιον λάμπειν. Λάμπουσι καὶ ὁ χρυσοὺς καὶ ὁ ἄργυρος, καὶ οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ σμάραγδοι. Ἄλλὰ κἀνεὸς πράγματος ἡ λάμπεις δὲν εἶναι ἴση πρὸς τὴν τῆς φλογός. Ποῖος ἀδάμας δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτήν; ἢ πῶς ἄλλως λάμπει ὁ ἀδάμας τὴν νύκτα, παρὰ ἀντανακλῶν τὰς ἀκτῖνας ὑπὸ τῶν ὁποίων φωτίζεται; Ἡ φλόξ ὅμως λάμπει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους· καὶ ἐν ᾧ τὸ φῶς τοῦ ἀδάμαντος παύει ἂν δὲν λάβῃ ἐλεμμοσύνην ξένου φωτός, τὸ κηρίον λάμπει ἀφ' ἑαυτοῦ, δι' ἑαυτὸ, καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες παρεσκεύασαν τὴν ὕλην του. Ἄς σπουδάσωμεν τώρα ὀλίγον τὸ σχῆμα τῆς φλογός, ὡς τὴν βλέπομεν ὑπ' αὐτὸ τὸ ὑάλιον, ὅπου ὀλίγον κινεῖται, δίδει δὲ ἴσον καὶ ὁμαλὸν φῶς, καὶ προυνισάζεται ὡς

φαίνεται ἐπὶ τῆς εἰκόνας. Καὶ διαφέρει μὲν ὁπω-
σοῦν κατὰ
τὰ ρεύματα
καὶ τὸ πά-
χος τοῦ κη-
ρίου· ἀλλ' ἐν
γένει εἶναι
λαμπρὸς ἐ-
πιμήκης
κῶνος, φω-
τεινότερος
πρὸς τὰ ἐ-
πάνω παρὰ
πρὸς τὰ κά-
τω, ἔχων τὸ
φτίλλιον εἰς

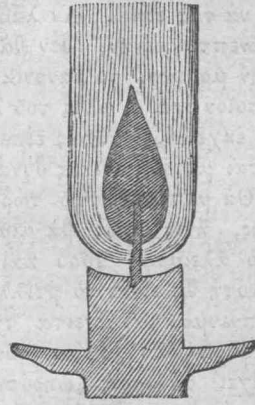
Σχ. 9.

τὸ μέσον,
καί τινα με-
λανώτερα
μέρη πρὸς
τὴν θάσιν
τοῦ φτιλ-
λίου, ὅπου
ἡ καύσις γί-
νεται ὀλι-
γώτερον ἐν-
τελῶς παρὰ
εἰς τὴν κο-
ρυφήν. Ἐχω
εἰς τὸν διά-
γραμμα

σχεδιασθὲν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Οὐκερ. Καὶ παριστᾷ μὲν
αὐτὸ τὴν φλόγα λύχνου, ἡμπορεῖ ὅμως ἐπίσης νὰ
ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς φλόγα κηρίου. Ἡ κοτύλη τοῦ
κηρίου εἶναι ὁ λύχνος ἢ ἡ δεξαμενὴ, τὸ ἀ-
ναλυτὸν ἄλειμμα εἶναι τὸ ἔλαιον, καὶ φτίλλιον
ἔχουσι καὶ ὁ λύχνος καὶ τὸ κηρίον. Ὑπὲρ τὸ
φτίλλιον ὑψοῦται μικρὰ φλόξ, καὶ ἔπειτα, πέ-
ριξ αὐτῆς τῆς φλογὸς ποσότης τις ὕλης τῆς ὁ-
ποίας ἀγνοεῖτε βεβαίως τὴν ὑπαρξίν. Ὁ ζω-
γράφος πολὺ καλὰ ἐσχέδιασε τὰ περίξ μέρη τῆς
ἀτμοσφαιρας, ὅσα εἶναι ἀναπνεύκτα διὰ νὰ πα-
ραχθῇ ἡ φλόξ, καὶ τὴν συνοδεύουσι πάντοτε.
Τῶ ὄντι ἀποτελεῖται ἐν ρεῦμα σύρον ἐπάνω τὴν
φλόγα. Βλέπετε τὴν φλόγα αὐτὴν; Τὸ ρεῦμα
τὴν σύρει ἐπάνω, καὶ εἰς μέγα ὕψος μάλιστα,
ὡς τὸ δεικνύει ἡ ἐπέκτασις τὴν ὁποίαν ἐχάρα-
ξεν εἰς τὸ σχέδιον. Ἄν θέλετε νὰ πεισθῆτε κα-
λήτερα, ἀνάψατε κηρίον, καὶ στήσατέ το με-
ταξὺ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ φύλλου χαρ-
τίου, ὅπου νὰ πίπτῃ ἡ σκιά του. Περιεργάτατον
εἶναι ὅτι σῶμα τόσον λαμπρὸν, ὥστε σὰς δίδει
τὴν σιάν παντὸς ἄλλου σώματος, ἀναγκάζε-
ται νὰ ρίψῃ καὶ αὐτὸ τὴν ἰδίαν σιάν του εἰς
τὸ χαρτίον ἢ ἄλλον τινὰ πίνακα, ὥστε νὰ βλέ-
πητε νὰ ἐξέρχεται περὶ τὴν φλόγα ἄλλο τι, μὴ
ἀποτελοῦν μέρος τῆς φλογὸς, ἀλλὰ ἀναβαῖνον
παρ' αὐτὴν, καὶ ἀναγκάζον καὶ αὐτὴν ν' ἀνα-
βαῖνῃ. Ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχομεν τὸν ἥλιον, θὰ
τὸν μιμηθῶ, ἐφαρμόζων τὴν βολταικὴν στήλην
εἰς λύχνον ἠλεκτρικόν. Ἴδου, ἔχομεν τὸν ἥλιον
ἡμῶν λαμπρότατον. Θέτοντες τὸ καίον κηρίον
μεταξὺ τοῦ τεχνητοῦ τούτου ἡλίου καὶ τοῦ πί-
νακος, ἔχομεν τὴν σιάν τῆς φλογὸς. Βλέπετε
τὴν σιάν τοῦ κηρίου καὶ τοῦ φτιλλίου. Ἐπειτα
εἶναι τὸ σκοτεινὸν μέρος, ὡς εἶδατε αὐτὸ καὶ εἰς
τὴν ἰγνογραφίαν, ἔπειτα ἄλλο μέρος καθαρώτε-
ρον. Περιεργὸν πρᾶγμα! Τὸ μέρος αὐτὸ τὸ φαι-
νόμενον σκοτεινότερον εἰς τὴν σιάν, εἶναι ἀ-
ληθῶς τὸ λαμπρότερον. Ἐδῶ δὲ βλέπετε καὶ τὸ
θερμὸν ρεῦμα τοῦ ἀέρος, τὸ ὑποστηρίζον καὶ ἀ-
ναβιβάζον τὴν φλόγα, δίδον τροφήν εἰς αὐτὴν,

καὶ ψυχραίνον τὰ χεῖλη τοῦ κυπέλου τοῦ περιέ-
χοντος τὸ ἀναλελυμένον ἄλειμμα.

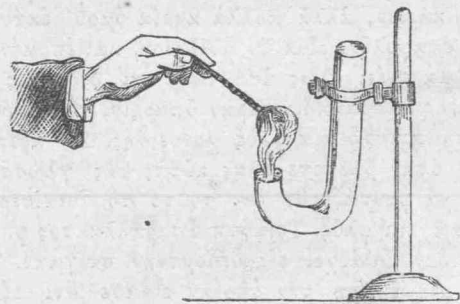
Ἄλλο πεί-
ρα μαθᾷ σὰς
δείξῃ πῶς ἡ
φλόξ ἀνα-
βαίνει καὶ
καταβαίνει
κατὰ τὰ
ρεύματα
τοῦ ἀέρος.
Ἴδου μία
φλόξ, — δὲν
εἶναι φλόξ
κηρίου, —
ἀλλὰ θε-
βαίως εἰσθε
εἰς κατά-

Σχ. 10.

ματος ἀναγκάζοντος αὐτὴν νὰ καταβῇ. Εὐκο-
λον εἶναι τοῦτο διὰ τούτου τοῦ τρόπου. Ἡ φλόξ,
ὡς σὰς εἶπα, δὲν εἶναι τοῦ κηρίου, ἀλλὰ φλόξ
οἰνοπνεύματος, διότι αὐτὴ δὲν δίδει πολὺν κα-
πνόν. Προσθέτω μίαν ἄλλην οὐσίαν μόνον διὰ
νὰ τὴν χρωματίσω, καὶ νὰ ἡμπορῆτε καλῶς
νὰ τὴν βλέπετε· διότι ἄλλως θὰ σὰς ἦτον σχε-
δὸν ἀόρατος. Ἀνάπτω λοιπὸν τὸ οἰνόπνευμα,
καὶ ἔχομεν φλόγα. Παρατηρεῖτε ὅτι εἰς τὸν ἐ-
λεύθερον ἀέρα ἀναβαίνει φυσικῶ τῶ λόγῳ, διότι
τὴν σύρει ἄνω τὸ ρεῦμα τὸ παραγόμενον ἐκ
τῆς καύσεως. Τώρα φυσῶ εἰς τὴν φλόγα, καὶ
τὴν ἀναγκάζω νὰ καταβῇ εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν
καπνοδόχον, διότι ἠλλαξέ τοῦ ρεύματος ἢ διεύ-
θυνσις. Πρὶν τελειώσω τὰς παρουσίας συνδιαλέ-
ξεις, θὰ σὰς δείξω ἕνα λύχνον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ
φλόξ ἀναβαίνει ἐν ᾧ ὁ καπνὸς καταβαίνει, καὶ
ὁ καπνὸς ἀναβαίνει ὅταν χαμηλοῦται ἡ φλόξ.
Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εὐρέθη ὁ τρόπος νὰ παικί-
λωνται τὰ ρεύματα.

Καὶ ἄλλα τινὰ ἀκόμη ἔχω νὰ σὰς ἐξηγήσω.
Αἱ περισσότεραι αὐταὶ φλόγες ἂς βλέπετε ἀλ-
λάζουσιν ἀδιακόπως σχῆμα διότι ὑπὸ διαφόρων
ρευμάτων προσβάλλονται πανταχόθεν. Ἄλλ' ἂν

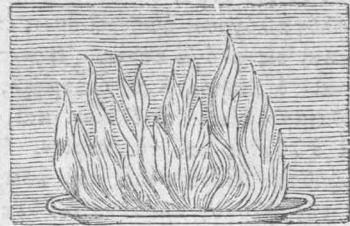
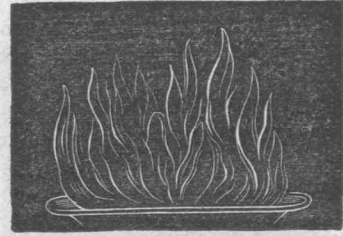
Σχ. 11.

θέλωμεν καλήτερα νὰ τὰς μελετήσωμεν, ἡμ-
ποροῦμεν νὰ κατορθώσωμεν τινὲς αὐτῶν νὰ φαί-

ώνονται ὡς στερεαί. Προσέτι δύσκολον δὲν μᾶς εἶναι καὶ νὰ τὰς φωτογραφήσωμεν, ὥστε νὰ τὰς ἔχωμεν ἀληθῶς στερεάς. Ἀλλὰ δὲν ἤθελον μόνον τοῦτο νὰ σᾶς εἰπῶ. Ἄν λάβω μίαν φλόγα ἰκανῶς ἀνεπτυγμένην, δὲν θὰ ἔχη τὴν ὁμοσιδῆ ἐκείνην μορφήν, τὸ κανονικὸν τῆς περιφερείας τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ φλόξ τοῦ λύχνου ἢ τοῦ κηρίου, ἀλλὰ ἐκχειρίζει οὕτως εἰπεῖν πανταχόθεν, ἐκρήγνυται μετὰ ζωτικῆς δυνάμεως ἀληθῶς θαυμασίας. Θὰ μεταχειρισθῶ τώρα νέον εἶδος καυσίμου ὕλης, ἣτις ὅμως θὰ μιμῆται ἄριστα τοῦ κηρίου τὸ ἄλειμμα. Ἴδου καὶ μία σφαῖρα βαμβάκιου. Αὕτη θὰ εἶναι τὸ φτίλλιον. Τὴν βυθίζω εἰς οἰνόπνευμα, καὶ ἔπειτα τὴν ἀνάπτω. Κατὰ τί διαφέρει ἀπὸ κηρίον σύνθετος; Κατὰ τοῦτο, ὅτι ἔχει δύναμιν, ζωρότητα, εὐκίνησιν, ἣτις δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ κηρίον. Ἰδέτε πῶς ἐκτοξεύονται αὐταὶ αἱ λαμπραὶ γλώσσαι πυρός. Ἡ γενικὴ διάθεσις τῆς φλογός, ἣτις καὶ ἐδῶ ἀναβαίνει, εἶναι ἡ ἴδια ὡς καὶ εἰς τὸ κηρίον· ἀλλὰ τὸ κηρίον δὲν ἔχει αὐτὰς τὰς γλώσσας αἱ ὁποῖαι ἐδῶ ἐκτινάσσονται. Πόθεν αὕτη ἡ διαφορὰ; Θὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσω· καὶ ὅταν τὴν γνωρίσητε θὰ ἠμπορήτε νὰ ἐνοήσητε καλλίτερον καὶ ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ κατόπιν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ παιδιά πολλάκις παίζουν τὸ ἐξῆς παιγνίδιον. Εἰς πινάκιον περιέχον σταφύλια ἀνάπτουσιν οἰνόπνευμα, καὶ ἔπειτα προσπαθοῦσιν ν' ἀρπάσωσιν ἀπὸ αὐτὸ ῥώγας, χωρὶς νὰ κτύσωσι τοὺς δακτύλους των. Ἴδου τὸ πινάκιον. Ἐπρεπε κυρίως νὰ θερμάνω καὶ αὐτὸ, καὶ τὰ σταφύλια καὶ τὸ οἰνόπνευμα πρὶν τὸ ἀνάψω. Ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐπειδὴ τὸ πείραμα ἡμῶν δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, καὶ γίνεται μόνον διὰ νὰ ἐνοήσητε τὴν θεωρίαν τῆς φλογός. Τὸ πινάκιον λοιπὸν καὶ τὸ οἰνόπνευμα εἶναι ἡ κοτύλη καὶ ἡ καύσιμος ὕλη· τὰ σταφύλια ἐπέχουσι τὸν τόπον τῶν φτιλλίων. Ἴδου, ὡς ἀνάπτω τὸ ὑγρὸν πόσαι πολλαὶ καὶ ὠραῖαι γλώσσαι φλογός ὑψοῦνται! Καὶ αὐτῶν αἰτίαι εἶναι ὁ ἀήρ, ὅστις ἐξ αἰτίας τῆς θερμότητος τῆς φλογός φθάνει εἰς αὐτὴν ὑπὲρ τὰ χεῖλη τοῦ πινακίου. Ἀλλὰ διατί αἱ πολλαὶ γλώσσαι; Διότι τὸ πινάκιον παριστᾷ ἕν κηρίον, ἀλλὰ πολλὰ κηρία ὁμοῦ· ἐκάστη ῥώγα σταφυλίου εἶναι ἕν φτίλλιον, καὶ ἐπομένως τὸ ῥεῦμα πνέει ὅλως ἀτάκτως, καὶ δίδει εἰς ἐκάστην γλώσσαν ἰδιαιτέραν ὑπαρξίν, μὴ ἀφήνον νὰ σχηματισθῇ μία φλόξ μονοειδής. Δὲν πρέπει ὅμως, ὅταν βλέπετε ὅλας αὐτὰς τὰς γλώσσας ὁμοῦ, ὅτι φαντάζεσθε ὅτι τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον σχῆμα ἔχει ἡ φλόξ. Τοιαύτη ἀπαράλλακτος φλόξ ποτὲ δὲν ὑπάρχει εἰς δεδομένην στιγμὴν. Ἡ φλόξ, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶδατε ὅτι ἐξέπεμπεν ἡ σφαῖρα τοῦ βαμβάκος, ποτὲ δὲν ἔχει ὁποῖον σχῆμα φαίνεται ὅτι ἔχει· διότι σύγκειται ἐκ πανμπόλλων διαφορῶν φλογῶν, αἱ ὁποῖαι γενῶνται καὶ σβύνουσι τόσον ταχέως ἢ μία μετὰ

τὴν ἄλλην, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς μόνον τὸ σύνολον αὐτῶν διακρίνει.

Ἀνέλυσα ἐπίτηδες ἄλλοτε μίαν φλόγα ἔχουσαν τὸν γενικὸν αὐτὸν χαρακτήρα, καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ διάγραμμα σᾶς δεῖκνυει τὰ διάφορα μέρη ἐξ ὧν σύγκειται. Ὡς σᾶς εἶπα, δὲν πα-

Σχ. 12.

ρουσιάζονται ὅλα ταῦτοχρόνως, ἀλλὰ φαίνονται ὡς σύγχρονα μόνον διότι τάχιστα ἀντικαθιστῶσι τὰ μὲν τὰ δέ.

Λυποῦμαι καὶ ἐντρέπομαι ὅτι τόσον ὀλίγον ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὸ θέμα ἡμῶν, καὶ ὅτι πρέπει τώρα νὰ χωρισθῶμεν, χωρὶς καὶ νὰ φάγωμεν τὰ σταφύλια, ἀφ' οὗ τὰ ἐκαύσαμεν. Ἀλλὰ κατ' οὐδένα λόγον δὲν θέλω νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερο ἀπὸ τὴν προσδιορισμένην ὥραν. Τὸ μάθημα ὅμως τοῦτο θὰ μὲ χρησιμεύσῃ ἄλλοτε, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κάμνω ὀλιγώτερα πειράματα, καὶ θὰ σᾶς λέγω περισσότερα περὶ τοῦ ζητήματος.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

*Ἐπιτελεῖται συνέχεια.

ΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐράνισμα ὑπὸ Σ**

Πρὸ δύο περίπου χιλιῶδων ἐτῶν, ἡ Ῥώμη, πρωτεύουσα τότε τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ βαρβαρικῶν σιφῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον δεκατίσει τὸν Ῥωμαϊκὸν στρατὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλίου. Μόνον τὸ Καπετώλιον, ὅπου οἱ κατωικοὶ εἶχον καταφύγει, ἀνθίστατο ἔτι πεισματωδῶς εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ αὐτὸ ἐπὶ τέλος ἐπρόκειτο νὰ ἀλωθῇ ὑπὸ τὸ σκότος ζοφερᾶς νυκτός, ὅτε αἰφνης αἱ ἱεραὶ τῆς Ἡρας χῆνες ἀφύπνισαν τοὺς κοιμωμένους φύλακας. Ὁ Μάνλιος συλλέγει τοὺς στρατιώτας του